

El Relat de la Festa Major per

IVETTE NADAL

Com copsa la festa, l'Ivette?

Tenim una festa poètica?

Un poema blanc i blau?

Una cançó de la festa?

Llegeix-lo aquí!

Univers Blanc

Avui he sortit del port fosc on sovint visc i he entrat a l'univers Blanc entre aniversaris; els vint de la Guspira i els vint-i-cinc de la Berta Llobet; també el Llançament i la Passada de rajoles, entre altres esdeveniments que em treuen de la meva zona de confort.

I ara em ve en ment els preciosos versos de Manel Forcano:

"Mai no hi arribaràs. O potser ja hi vas ser
i has oblidat d'aquell port
els plaers".

He de confessar que des de diumenge els Blancs em van atansar molt bé la mà. I això em sembla que és com una promesa que de subtext diu: vine, juga, confia.

Em van obrir les portes i em va convidar, doncs, a divertir-me i formar part de la festa, i jo la veritat feia temps que havia desaprès a jugar. Avui he sentit que en aquesta festa (i també a la vida), és més qüestió d'actitud que d'edat.

Alguns diuen que els Blancs són una petita família. Però a mi, després d'haver passat tot el dia al seu costat, diria que el mot "petita" i "família" no es poden ajuntar.

Entenc el concepte família com aquell espai de cura, de preocupació pel benestar i també font d'orientació, inspiració i creació.

Crec que ser família, sentir-se part d'aquesta és un privilegi de grans dimensions.

I em recordo que cal donar molta importància als mots: família, casa, amics; mots bàsics i essencials, potser sí! Però que si són de veritat aguanten l'estructura dels nostres dies i nits.

Com ja és sabut el grup de Blaus és força més nombrós i d'ells/es em resulta molt bonica la idea de "tribu de moltes tribus", però, per què no deixem de comptar les dues colles? Per què quan analitzem la festa no ho fem en termes de qualitat? La qualitat de les tribus dels Blaus i d'aquesta petita i gran família que són els Blancs.

A primera hora del matí celebrem els vint anys de la Guspira que enguany ha sigut mare de tres criatures la Llum, el Foc i la Cendra que van per tot Granollers amb patinet.

Dinem amb ella i quan treuen el pastís li reciten:

"Quan saltes a la plaça sembla que tot s'atura i els problemes desapareixen". I avui he pogut comprovar que la Porxada queda enlluernada mentre dansa a ritme de gralla i timbal.

Com més dies passo a la nostra Festa Major més veig el lligam que a les dues colles els hi agrada fer-ne bandera "una festa entre la tradició i el friquisme". On diuen *friquisme*, jo hi veig un viure amb una actitud oberta, despreocupada, sense pors ni vergonyes, on qualsevol és capaç de pujar a l'escenari a fer-hi qualsevol raresa. Aquesta actitud inicialment em desconcerta, ja que quan jo pujo als escenaris sempre hi ha cert patiment, nervis, vergonya, i un ai Déu meu!

I encara que no soc de números i que tampoc m'agraden les competicions ni fer recomptes em toca dir que avui he viscut la Passada de rajoles infantil, on els Blancs han guanyat amb 135 rajoles i la dels adults l'han guanyada els Blaus amb 312. Però sebeu, el que més m'apassiona de les proves no és el resultat sinó la seva preparació i veure estirar canells, dits i braços als més petits. La importància d'entrenar-se davant l'acció.

Quan he passejat de l'Europa fins a la plaça de la Corona, m'ha semblat veure molts blancs i blanques d'ulls blaus, i no sé què ressaltava més en ells/es, si la samarreta blanca o els ulls blaus, però m'han resultat impressionantment elegants com ho són la Colla del Ganxet amb la seva bota plena de vi penjant pel coll i els seus sacs de mongetes.

Quasi al capdamunt de la fila he vist en Martí, i al bell mig de la cua l'Artau passant rajoles a la seva mare i Guapa, Àgata Medalla, no saben si compartiran victòria o derrota, però ben segur que el més important és estar junts en aquesta prova.

Avui m'ha guiat tot el dia la Berta, la germana gran de la família Llobet, i tot i que avui era el seu aniversari diu que no hi ha millor regal que celebrar-ho sent de la junta dels Blancs. El seu pare, en Pitu, i l'Àgata es van enamorar en una Festa Major i la petita va viure el primer veredicte amb un dia de vida. Crec que ells són un dels bonics exemples d'aquest ser una petita i gran família Blanca.

Entrada la nit la colla m'han donat el privilegi de veure el Correfoc i participar del Correaigua enfilada a una grua de 4 metres d'alçada. Ells no saben que tinc por al foc i a les alçades, tot i que segur que per les meves preguntes m'han vist poruga.

Llavors he conegut en Cèsar l'antic aigüer que ara és veu del correaigua; i tant que és la veu!

Entre la seva i la de la Berta i el fet de no haver-me insistit i deixar-me triar pujar a la grua, això m'ha fet confiar en ells i he decidit jugar; era conscient que mai més hi tornaré a pujar, ni us veuré ballar sense samarreta amb aquesta alçada i tampoc tindrè possibilitat d'agafar la mànega.

Gràcies a haver-me enfilat m'he sentit enxaneta i quan he baixat he sigut jo qui per primera vegada he demanat una abraçada.

M'agrada el perfil personal del cap dels Blancs; en Xavi Raich. Volta pel carrer i se li abracen nens i nenes i això es reflecteix en els seus bolsos, aquí hi ha festa per a tots des dels més xics als més veterans. De sobte, em convida a la nova cervesa artesana i de cop em giro i el trobo enfilat a l'olivera per veure la Gralla de foc i la Guspira. I tot i que em toca escriure no he pogut evitar fer-li una fotografia.

Acabo la nit veient la plaça de l'Església a vessar on les Guapes han muntat un xou espectacular, a la pantalla elles enregistrades ballant, fins i tot han anat a Amsterdam per fer un vídeo amb les seves coreografies!

I em pregunto si l'únic requisit per ser GUAPA és ser lliure de complexos?

Només falta un dia perquè s'acabi la Festa Major, entre notes, gargots, algun dibuix i pàgines mullades veig que quasi no tinc planes, i de sobte mentre visualitzo les Guapes duplicades a la pantalla i passejant part d'elles entre els espectadors de la plaça, veig darrere la barra i sense tutú a l'Àgata ballant a ritme de Bruno Mars.

I sí, la Festa dels Blancs és una festa com ella, GUAPA!

Gràcies, Blancs!

I ja quasi a les dues de la matinada pel carrer Tarafa, potser per falta de son m'ha semblat veure el trenet Blau de Ponent i amb les mans al volant he sentit una veu que deia "Ei que sí, que ahir em vas dir, encantador i galant, però el meu nom és Lluís i tu m'hi vas posar Ramon, no sé en qui estaves pensant!"

(28/8/2022)

Qui és la Ivette Nadal?

Ivette Nadal (Granollers, 1988) és cantautora i poeta.

En la seva trajectòria professional com a músic i cantant ha col·laborat amb Manolo Garcia, Caïm Riba i Eduard Canimas, entre d'altres. Ha format part del grup Les Kol·lontai i publicat dos discs amb Pascal Comelade. L'Ivette també ha escrit poemaris, el més recent L'àngel i la infermesa del pensament (2020), i ha musicat poemes de Salvador Espriu, Francesc Garriga, Anna Aguilar-Amat, Enric Casasses i Joan Brossa, per citar-ne només alguns.

Com copsarà la festa, l'Ivette? Potser tindrem una festa poètica? O una cançó de la festa?

Edició digital

Podreu trobar el relat el **dilluns 22, el dissabte 27, el diumenge 28 i el dilluns 29 d'agost** a la web de blancsiblaus.cat

El Relat de la Festa Major

Edita: Comissió de la Festa Major
© del text: Ivette Nadal
Difusió gratuïta

